

Дули нежно помери на ексер закачену страницу магазина, на којој се ширила фотографија града сликаног из ваздуха. Фотографију је, вероватно, као извор допунске зараде по нарудби неког из редакције магазина, начинио пилот или члан посаде бомбардера, који је уместо бомби у утроби носио хуманитарну помоћ. Да је фотографија настала у време кад су авиони носили бомбе, била би битно другачија.

Померио је страницу тек колико је било довољно да открије рупу правилних ивица у дасци, довољно велику да у њу угура палац, или да осматра оно што се налазило са друге стране. На висини од три метра, Дули је у тврдој и подебелој дасци, уз доста муке, избушио рупу ручним сврдлом два месеца раније, кад се сетио да би било корисно шпијунирати унутрашњост сеника. Два пута дневно је наслањао дрвене мердевине на зид и вирио кроз рупу, и сваки пут је осећао романтичну насладу што може макар погледом крочити у други свет, као биће наоружано великом моћи да, уздигнуто изван људских чулних поимања, буде присутно а невидљиво.

Задржавши дах, погледао је. За тренутак се уплашио да ће му неко гурнути прст у око, али се није тргнуо.

Са друге стране зида владао је полумрак, избушен као едамски сир пругама светлости, која је цурила кроз напрслине у крову од шиндре. Фина прашина је лелујала, стварајући хипнотичке шаре у које се може сатима опчињено гледати, испразњене главе, без иједне мисли.

Споро је погледом прелазео по уредно наслаганим, а поготово по оним само набацаним балама сена, по прашњавим попречним гредама, тражећи неки, макар и најситнији траг

присуства улеза. Од како је пробушио рупу, сваког јутра и сваке вечери је упоређивао стање унутрашњости сеника са сликом коју би урезао у памћење приликом претходног вирења. Упоређивао је положај сваке бале са сеном, сваких вила, разних каишева, дрвених и металних зупчаника, поломљених руда, дашчаних страница, старих точкова и других ту одложених због „затребаће“ нагона на сметлиште небачених делова старих вршалица, запрежних кола и коњске опреме. Чинило му се да је све на месту, недирнуто и непомерено.

А онда му је пажњу привукао смотак старих кајаса, окачен о клин на споредном носећем стубу крова сеника. Кајасе као сваке друге кајасе, ни по чему важне, ни по чему за памћење, осим као успомена чудног, помало отужног мириса на од трења улаштену кожу и коњски зној, успомена на време када су коњи трчали по свету. Старе кајасе су одједном добиле и сасвим видљиву вредност — у фином сивом слоју прашине, којом су каишеви били прекривени, виделе су се тамне флеке неправилних округлих облика. Били су то трагови прстију! Кајасе су диране!

Дули је био пресрећан — напослетку му је на дохват руке доказ да у сенику ипак неко тајно живи!

Месецима је покушавао све на фарми да убеди у то. Показивао им је загрижене а непоједене комаде хране које је проналазио око сеника. Под нос им је гурао смрдљиве гомилице за које је било јасно шта представљају, али не и шта их је избацило из себе, јер нису личиле на физиолошки продукт познатих животиња. Чак су игнорисали и зеленкаст траг на грабљама, које је је оставио на сред сеника да одиграју улогу нагазне мине. Неко је на грабље стао, два зубца су се плитко забола у стопало. Дршка је треснула, а на зубцима су остали зеленкасти трагови. Говорили су му да је од тих грабљи приликом

купљења сена некад давно страдао пуж па се ту и осушио, али их Дули није слушао. Чинило му се да намерно, као по договору, не прихватају његове доказе. Што га је највише нервирало, сажаливо су климали главом и говорили да верују. А знао је да лажу, знао је да му не верују! Мисле да нико и ништа не оставља трагове, зато што они сами не остављају трагове. Е, варате се, ја остављам трагове, а оставља их и тај што живи у сенику, мислио је Дули. Не морате ни веровати, доказаћу свима! Уловићу уљеза!

Спустио је и поравнао страну магазина, спузао се низ мердевине и, грабећи пушку са тла, потрчао је ка улазним вратима сеника.

Ускочио је, чврсто држећи пушку на готовс. Мотрио је на тамне углове и удаљене делове сеника.

— Знам да си ту! Излази!

Прошло је десетак секунди.

Па, ако нећеш милом, хоћеш силом, помислио је Дули и затрчао се у бале сена. Скакао је преко њих, обарао, јуришао у ћошкове сеника, завиривао у сенке, шутирао гомиле неувезаног сена које се претварало у прах од додира, рушио делове машина и алатке...

После неколико минута безуспешног трагања, задихан и прекривен плевом и влатима сена, застао је да се одмори.

И тада га је опазио. Стајао је у вратима, сав окупан снажном светлошћу.

— Мој си! — вриснуо је Дули и без нишањења опалио.

Прилика у вратима се затетурала, а друга је ускочила кроз врата.

— Не! Не пуцај! Ми смо доктори!

Била је то жена. Дуга црна коса јој је падала по раменима. Била је обучена у бели комбинезон, са везеним црвеним крстом

на левој страни груди. Дрхтала је гледајући час у Дулија, час иза себе, напоље, ка месту где је вероватно лежао погођени човек.

Дули помери врх цеви ка њој.

— Јел сад верујете сви, а? Сад кад сам га уловио! Ту је живео и крио се сво време. Говорио сам, а ви ми нисте веровали, нико од вас!

Жена полако закорачи уназад.

— У реду, у реду, смири се. Пусти ме да видим шта је са њим, можда му још могу помоћи...

Дули љутити подиже цев пушке и нанишани јој у груди.

— А не, нећеш му помагати, нека цркне кад ме је толико намучио кријући се.

— Није се он крио, није он тај ког си тражио. Он је сад дошао са мном.

— А не, не, нећеш ме преварити! Хоћеш да га сакријеш, па да сви мисле да га није ни било!

— Нема овде никога. Ти си сам живео на фарми...

Дули повуче окидач и пушка опали. Жена паде. На средини груди крв је бојила комбинезон.

* * *

Два сата касније Дули се вратио на фарму. Лешеве је однео далеко, на саму ивицу шуме и тамо их закопао.

Попео се меревинама до рупе у зиду сеника, склонио страницу магазина и вирнуо. Запамтио је где шта стоји, а онда сишао и кренуо у кућу.

— Уловићу ја тебе, кад— тад... — мрмљао је.